

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.916 van 20 april 2016
in de zaak A. 218.794/XIV-36.967**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Marijke Van der Hasselt
 kantoor houdend te 1800 Vilvoorde
 Sint-Annalaan 608
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 21 maart 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 162.199 van 16 februari 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 1 april 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De beoordeling van de authenticiteit en de bewijswaarde van neergelegde stukken behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal over hervormingsbevoegdheid beschikt. Overigens pleegt de rechter slechts machtoverschrijding wanneer hij uitspraak doet over een geschil dat niet meer bij hem

aanhangig is omdat hij reeds eerder in dezelfde zaak en tussen dezelfde partijen over hetzelfde rechtspunt uitspraak heeft gedaan en aldus zijn rechtsmacht te dien aanzien geheel heeft uitgeoefend. Verzoeksters betoog heeft daar geen betrekking op. Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

2. Zoals bij de behandeling van het eerste middel werd gesteld, vermocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen soeverein te oordelen over de authenticiteit en de bewijswaarde van het door verzoekster aangebrachte stuk. Het recht van verdediging houdt daarenboven niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op voorhand de motieven van zijn beslissing moet meedelen. Het tweede middel is kennelijk ongegrond.

3. De wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ is niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het derde middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

In het derde middel voert verzoekster aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om eigen onderzoeksdaten te stellen zodat hij niet kan voldoen aan de eerste bepaling van artikel 4.3 van Richtlijn 2004/83 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft. Verzoekster voert meer concreet aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de situatie in haar land van herkomst niet heeft onderzocht, of dat dit niet blijkt uit het bestreden arrest, en dat hij weigert haar individuele problemen te onderzoeken en het onderzoek van terzake dienende stukken afwendt. Daargelaten de vraag of verzoekster zich rechtstreeks op de aangehaalde bepaling kan beroepen, voorziet artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, vernietigen wegens een substantiële onregelmatigheid, of vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien maken de artikelen 39/69 en 39/76, § 1, van de Vreemdelingenwet het de partijen mogelijk onder bepaalde voorwaarden “nieuwe gegevens” ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te brengen. Het aldus bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep heeft een devolutieve werking, waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de voor hem aangevoerde middelen de beslissingen van de commissaris-generaal kan hervormen, zonder door de motieven van deze laatste gebonden te zijn. Ook het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 geoordeeld dat uit de voornoemde elementen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beginsel over volle rechtsmacht beschikt, wanneer hij op grond van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet optreedt en dat de rechtzoekenden niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg zijn beroofd. Bovendien gaat verzoekster voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op omstandig gemotiveerde wijze en rekening houdend met de door verzoekster aangebrachte stukken besluit tot de ongeloofwaardigheid van haar beweerde herkomst zodat ook haar beweerde problemen, die zich in haar beweerde regio van herkomst zouden hebben voorgedaan, niet aannemelijk zijn. Het derde middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twintig april tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,

staatsraad,

bijgestaan door

Nick Hollevoet,

toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

Carlo Adams